

[Ministeren for handel, industri og søfart.] med de af Marshallorganisationen fastsatte regler. Det er da også regeringens hensigt snarest at tage dette spørgsmål og de problemer, der knytter sig hertil, op til fornyet behandling. Indenfor Marshallorganisationen føres der for tiden forhandlinger om en udvidet fællesliste for varer, der skal liberaliseres. Den oprindelige fællesliste var ikke gunstig set fra vort synspunkt, bl. a. fordi der næsten ingen landbrugsvarer var på listen. Det er endnu for tidligt at udtale sig om, hvad der kommer ud af disse forhandlinger.

Medens man således på importområdet har været i stand til at fortsætte den frigørelse af det økonomiske liv, som vareforsyningsloven har opstillet som mål, har vi desværre på et par andre felter måttet gribe til nye restriktioner på grund af forholdenes udvikling ude i verden. Jeg tænker herved på, at vi, siden den sidste vareforsyningslov blev vedtaget, har måttet indføre en metalordning til regulering af metalforbruget og en rationering af det udenlandske brændsel. Disse foranstaltninger nødvendigjordes af den knaphed, der indtrådte i verdensforsyningen med brændsel og metaller i løbet af 1950 og 1951.

Alle er klar over de problemer, vi er ude for med hensyn til forsyningen med kul og koks, og jeg skal her kun kort resumerer vor forsyningssituation med hensyn til disse varer. Vi regner med i 1952 at kunne indføre ca. 1½ mill. t kul fra England, heri medregnet kulværdien af de inferiorer kul, som England stiller betydelige mængder til rådighed af. Et lignende kvantum regner vi med at måtte indkøbe i Amerika. Fra Tyskland fremkommer der kun små kulleverancer, idet vi koncentrerer os om først og fremmest at hjemtage koks fra Tyskland. Tilbage er spørgsmålet om leverancer fra Polen. Med dette land er handelsaftalen endnu ikke i orden, men når forhandlingerne er afsluttet, skulle vi vel kunne påregne at opnå noget over 1 mill. t kul fra Polen i indeværende år. Ellers er vi nødt til at forøge vore køb af kul fra USA og fra andre mulige forsyningsskilder. Hvis de nævnte tilførsler fremkommer, skulle vi derved komme til at disponere over en import på ca. 4½ mill. t. Da vi imidlertid må regne med, at kulfor-

bruget vil andrage ca. 5 mill. t, vil det ses, at de tilførsler, vi håber at kunne fremskaffe, ligger ca. 700 000 t under forbruget. Vi må håbe på, at produktionen af danske brunkul nogenlunde vil kunne dække denne manko.

Med hensyn til koks skulle vi kunne påregne en import fra Tyskland i år på 920 000 t og en import fra England på 250 000 t. Når hertil lægges den danske produktion af gasværkskoks, skulle vi ialt kunne påregne at få godt 1½ mill. t til rådighed overfor et behov på ca. 2,2 mill. t, når hensyn tages til, at en vis del af koksforbruget er erstattet med kul. Der fremkommer altså en manko på ca. 600 000 t, som må søges dækket gennem produktionen af tørv. Vi vil forhåbentlig kunne klare brændselsforbruget ad denne vej, selvom det på ingen måde kan betragtes som tilfredsstillende at skulle gribe til anvendelse af det indenlandske brændsel. Nogen udsigt til ophævelse af koksrationeringen til næste vinter er der ikke.

Det har naturligvis været en fordel for os, at vi i efterkrigstiden i betydeligt omfang har kunnet erstatte fast brændsel med anvendelse af brændselsolie. Medens vi før krigen brugte ca. 370 000 t brændselsolie, er vi nu oppe på et forbrug på 1 mill. t, og da olien har den dobbelte brændværdi af kullene, vil man forstå, at denne forøgelse af olieforbruget har bidraget til at lette på den vanskelige kulsituation. Imidlertid råder der i øjeblikket også en knaphed på oliemarkedet. Vi søger i det begrænsede omfang, ekstra olie vil kunne fremskaffes, at tage mere olie i anvendelse, men man kan ikke påregne store muligheder for at gøre dette, navnlig da olieforsyningerne jo i høj grad er et dollarproblem.

Metalordningen, som blev indført ved handelsministeriets bekendtgørelse af 31. maj forrige år, havde sin årsag i den knaphed, der i 1951 opstod hele verden over med hensyn til forsyningen med metaller. En sådan knaphed måtte naturligvis få særlig betydning for Danmark, som overhovedet ikke selv fremstiller metaller. Vi har således været nødt til i 1951 at nedbringe kobberforbruget med omkring 25 pct. Det var derfor naturligt for Danmark at indtræde i det internationale samarbejde, der blev